

det i de allerfleste Tilfælde er en urigtig Fremgangsmaade. De Straffe, der kan blive Tale om, er jo altid af begrænset Varighed. Samfundet sikrer sig kun vedkommende Forbryder en begrænset Tid, nogle Maaneder eller nogle Aar, og derpaa løslades han og kan begynde forfra. At han i ret mange Tilfælde skulde være blevet forbedret ved Straffen, er ikke sandsynligt. Et typisk Eksempel har vi fra den allersidste Tid. I disse Dage har man dømt en Sædelighedsforbryder, der har forøvet en Række Forbrydelser overfor Børn gennem en længere Aarrække, til 3 Aars Forbedringshus. Han erklæres for i øvrigt at være normal. Denne Mand kan altsaa ikke anbringes paa en Sindssygeanstalt, han er henvist til Forbedringshuset, og ingen vil dog vel tro, at han er forbedret, naar han om tre Aar eller, som det i Praksis bliver, om et Par Aar slipper ud. Alt taler for, at han vil søge sig nye Ofre, naar han igen kommer ud. Jeg tror, man burde skride til at oprette Kriminalasyler, hvor den Slags Personer kan anbringes, som uden egentlig at være sindssyge maa anses for at være særdeles farlige for Samfundet, anbringes paa en saa menneskeværdig Maade som muligt og saaledes, at de kan tjene deres Føde. Antagelig beskæftiger den siddende Straffelovskommission sig ogsaa med disse Spørgsmaal, men dels varer det vel nogen Tid, før Betænkningen afgives, og dels er denne Betænkning saa omfattende og beskæftiger sig med en saa stor Mængde Ting at det vil tage lang Tid, før hele dette Stof kan fremtræde i Lovform. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Justitsminister, at han tager dette overmaade vigtige Samfundsspørgsmaal op til Overvejelse snarest muligt. Det maatte godt kunne behandles i et særskilt Lovforslag.

Jeg skal endnu kun nævne et enkelt Spørgsmaal. Der er neppe nogen Tvivl om, at Prostitutionen i de senere Aar er blevet mere og mere udbredt blandt de ganske unge Kvinder, Kvinder, af hvilke mange neppe er over Konfirmationsalderen, mange ganske barnlige og enfoldige, ofte sløve og svagt begavede, uden nogen som helst Forstaaelse af, hvad de egentlig indlader sig paa. Overfor disse mener jeg, det er en ganske utilstrækkelig Foranstaltning at give dem Tilhold om at søge sig et lovligt Erhverv. Det burde sikkert være saaledes, at Samfundet anbragte dem paa Opdragelsesanstalter, indtil de kom til Skels Aar og Alder. Ganske vist gøres der en Del i denne Retning, men det

burde slaas fast ved Loven, at Samfundet sikrede sig dem og sikredes imod dem, indtil de har naaet en saadan Alder, at de kan staa paa egne Ben.

N. P. Nielsen: Idet jeg kan slutte mig til de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Hauge fremsatte angaaende Erhvervs-krisen, og efter at jeg i Gaar Aftes med stor Interesse har hørt det ærede Medlem Hr. Drachmanns Udtalelser, vil jeg forespørge den højtærede Handelsminister, om han kunde tænke sig at tage under Overvejelse, paa hvilken Maade der kunde ydes Støtte til Glasindustrien. Det er ganske vist en lille Industri her i Landet, men det er en gammel Industri. Det er ikke en Industri, der er kommet frem paa Grund af Forholdene i de senere Aar, men en Industri, som fra gammel Tid har ydet sine Udøvere jævnt gode Kaar. Det er en lille Industri, men hvor en saadan Fabriksvirksomhed virker i mindre Kommuner, har det ikke kunnet undgaas, at det har slaet dybe Saar i disse. Under de vanskelige Tilførselsforhold under Krigen var dette Fag ramt meget føleligt og maatte ligge stille i lang Tid, og nu er der senere kommet Vanskeligheder overfor Landene med den svage Valuta. Jeg vil mene, at der med Hensyn til Glasindustrien gør sig det samme Forhold gældende, som nu har vist sig for Skotøjs- og Tobaksindustriens Vedkommende, at man er i Stand til at hjælpe Faget og dets Udøvere paa en saadan Maade, at det ikke virker til Skade for andre Erhverv her i Landet. Jeg vil meget henstille til den højtærede Handelsminister at være opmærksom paa, om der ikke var en Udvej ogsaa for dette Fag. Jeg har ganske vist hørt, at man fra Venstres Side har sagt, at det var en Sidevej, man var inde paa ved Importreguleringen, og at man ikke vilde længere, men jeg vil dog tro, at der er saa megen sund Fornuft til Stede, at hvis det kan konstateres, at en saadan Foranstaltning kan træffes uden Skade for andre Erhverv, vil man gøre det, naar man saa kan spare de ikke ubetydelige Beløb, der i Aarenes Løb er udgivet i Arbejdsløshedsunderstøttelse til Arbejderne i Glasindustrien, og skaane de Kommuner, hvor disse ret betydelige Fabrikker ligger, for den Skade, det har paaført dem.

Der er fra ærede Medlemmers Side slaet til Lyd for en Løsning af Boligspørgsmaalet, og der er i de seneste Dage tilgaaet Offentligheden Meddelelse om, at dette Spørgsmaals Løsning snart skulde kunne ventes. Det er beklageligt, at den